

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
JEANA RICHARDA DE LA TOUR
přednesené dne 14. července 2022¹

Věc C-237/21

Generalstaatsanwaltschaft München
za účasti
S. M.

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Oberlandesgericht München (vrchní zemský soud v Mnichově, Německo)]

„Řízení o předběžné otázce – Občanství Unie – Články 18 a 21 SFEU – Žádost o vydání občana Evropské unie podaná třetím státem za účelem výkonu trestu odnětí svobody – Dožádaný členský stát zakazující vydávání vlastních státních příslušníků – Omezení volného pohybu – Odůvodnění cílem zabránit nebezpečí, že pachatelé trestných činů zůstanou nepotrestáni – Proporcionalita – Povinnost vydání podle mezinárodní úmluvy“

I. Úvod

1. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 18 a 21 SFEU. Byla podána v rámci žádosti o vydání zaslané orgány Bosny a Hercegoviny orgánům Spolkové republiky Německo ohledně S. M., státního příslušníka Srbska, Bosny a Hercegoviny a Chorvatska, k výkonu trestu odnětí svobody.

2. Tato žádost navazuje na judikaturu, jejímž základem se stal rozsudek ve věci Petruhhin² ze dne 6. září 2016 a jež se týká vydávání občanů Evropské unie, kteří uplatnili své právo na volný pohyb v jiných členských státech Unie než těch, jichž jsou státními příslušníky, do třetích států, pokud v těchto členských státech existuje norma zakazující vydávání vlastních státních příslušníků mimo Unii. Mezi věcmi, které byly předloženy Soudnímu dvoru, je možné rozlišovat na jedné straně věci týkající se žádosti o vydání pro účely trestního stíhání, které vedly k vydání rozsudku ve věci Petruhhin a rozsudků ze dne 10. dubna 2018 ve věci Pisciotti³, ze dne 2. dubna 2020 ve věci Ruská federace⁴ a ze dne 17. prosince 2020 ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na

¹ – Původní jazyk: francouzština.

² – C-182/15, dále jen „rozsudek ve věci Petruhhin“, EU:C:2016:630.

³ – C-191/16, dále jen „rozsudek ve věci Pisciotti“, EU:C:2018:222.

⁴ – C-897/19 PPU, dále jen „rozsudek ve věci Ruská federace“, EU:C:2020:262.

Ukrajinu)⁵, jakož i usnesení ze dne 6. září 2017 ve věci Peter Schotthöfer & Florian Steiner⁶, a na druhé straně věc, která se týká žádosti o vydání pro účely výkonu trestu a ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius⁷.

3. Touto judikaturou Soudní dvůr uplatnil v oblasti vydávání právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 20. září 2001 ve věci Grzelczyk⁸, totiž že „[s]tatus občana Unie je [...] určen k tomu, být základním statusem státních příslušníků členských států umožňujícím těm z nich, kteří se nacházejí ve stejné situaci, požívat, bez ohledu na jejich státní příslušnosti a s výhradou výjimek výslovně stanovených v tomto ohledu, stejného právního zacházení“⁹. To vedlo Soudní dvůr k tomu, aby požadoval, aby členský stát, který nepovoluje vydávání vlastních státních příslušníků, ověřil existenci alternativních opatření k vydání, jestliže je mu doručena žádost o vydání ze strany třetího státu týkající se státního příslušníka jiného členského státu, který využil svého práva na volný pohyb.

4. V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce předkládající soud žádá Soudní dvůr o objasnění, jak by měl být chápán rozsudek ve věci Raugevicius a jak uvést přínos tohoto rozsudku do souladu se závazky, které pro členské státy vyplývají z Evropské úmluvy o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957¹⁰.

5. V uvedeném rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že v případě žádosti třetí země o vydání občana Unie, který využil svého práva volného pohybu, nikoli pro účely stíhání, nýbrž pro účely výkonu trestu odnětí svobody, má dožádaný členský stát, jehož vnitrostátní právo zakazuje vydávat mimo Unii vlastní státní příslušníky pro účely výkonu trestu a stanoví možnost odpykat na jeho území trest uložený v zahraničí, povinnost zacházet s tímto občanem Unie, má-li na jeho území trvalý pobyt, stejným způsobem, jakým v oblasti vydávání zachází s vlastními státními příslušníky¹¹.

6. Je třeba upřesnit, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek Raugevicius, dožádaný členský stát, tedy Finsko, učinil prohlášení v rámci Evropské úmluvy o vydávání, které mu umožňuje odmítnout vydání nejen vlastních státních příslušníků, ale také státních příslušníků jiných členských států, kteří mají bydliště na jeho území. Spolková republika Německo, na rozdíl od Finské republiky, učinila prohlášení, které omezuje pojem „státní příslušník“ ve smyslu této úmluvy pouze na státní příslušníky tohoto členského státu. Právě tento rozdílný kontext vyvolává otázku předkládajícího soudu o použití řešení, ke kterému Soudní dvůr dospěl v rozsudku ve věci Raugevicius, v projednávané věci, protože s ohledem na omezený rozsah prohlášení učiněného Spolkovou republikou Německo v rámci Evropské úmluvy o vydávání by se mohlo odmítnutí tohoto členského státu vydat státního příslušníka jiného členského státu, který má trvalé bydliště na jeho území, dostat do rozporu s touto úmluvou.

7. Abych mohl zodpovědět tuto otázku, vysvětlím v tomto stanovisku důvody, proč se domnívám, že rozsudek ve věci Raugevicius by neměl být chápán tak, že ukládá dožádanému státu, aby automaticky a absolutně odmítl vydání státního příslušníka jiného členského státu, který má trvalé bydliště na jeho území, k výkonu trestu v rozporu s tím, co mu ukládá Evropská úmluva

⁵ – C-398/19, dále jen „rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu)“, EU:C:2020:1032.

⁶ – C-473/15, EU:C:2017:633.

⁷ – C-247/17, dále jen „rozsudek ve věci Raugevicius“, EU:C:2018:898.

⁸ – C-184/99, EU:C:2001:458.

⁹ – Bod 31 uvedeného rozsudku.

¹⁰ – Dále jen „Evropská úmluva o vydávání“.

¹¹ – Viz rozsudek ve věci Raugevicius (bod 50 a výrok).

o vydávání. To, co Soudní dvůr rozhodl v tomto rozsudku, znamená podle mého názoru spíše to, že dožádaný členský stát je podle článků 18 a 21 SFEU povinen aktivně pátrat po tom, zda existuje alternativní opatření k vydání, jež by méně zasahovalo do výkonu práva na volný pohyb a pobyt, které požívá občan Unie, na něhož se vztahuje žádost o vydání. Vzhledem k tomu, že navzdory postupu, který dožádaný členský stát uplatnil vůči dožadujícímu třetímu státu, nelze nalézt alternativní opatření k vydání, nelze tyto články podle mého názoru vykládat tak, že brání dožádanému členskému státu vydat tohoto občana Unie.

II. Právní rámec

A. Evropská úmluva o vydávání

8. Článek 1 Evropské úmluvy o vydávání stanoví:

„Smluvní strany se zavazují vzájemně si vydávat, v souladu s ustanoveními a podmínkami uvedenými v této Úmluvě, všechny osoby, proti kterým vedou příslušné orgány dožadující strany trestní stíhání pro trestný čin, nebo které jsou vyžadovány těmito orgány k výkonu trestu nebo ochranného opatření.“

9. Článek 6 Evropské úmluvy o vydávání, nadepsaný „Vydávání občanů“, stanoví:

„1. (a) Smluvní strany mají právo odmítnout vydání svých občanů.

(b) Každá smluvní strana může prohlášením učiněným při podpisu nebo ukládání své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, v rozsahu, v jakém se jí to týká, a pro účely této Úmluvy vymezit pojem ‚občan‘.

[...]“

10. Spolková republika Německo při ukládání své ratifikační listiny dne 2. října 1976 učinila k článku 6 Úmluvy následující prohlášení:

„Vydání německých občanů ze Spolkové republiky Německo do zahraničí není podle článku 16 odstavce 2 první věty Základního zákona pro Spolkovou republiku Německo [Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland¹² ze dne 23. května 1949] přípustné a musí proto být v každém případě odmítnuto.

Pojem ‚občan‘ ve smyslu článku 6 odstavce 1 [písmene b)] Evropské úmluvy o vydávání zahrnuje všechny německé občany ve smyslu článku 116 odstavce 1 Základního zákona pro Spolkovou republiku Německo.“

¹² – BGBl 1949 I, s. 1, dále jen „Základní zákon pro Spolkovou republiku Německo“.

B. Německé právo

1. Základní zákon pro Spolkovou republiku Německo

11. Článek 16 odst. 2 Základního zákona pro Spolkovou republiku Německo stanoví:

„Žádný Němec nesmí být vydán do zahraničí. Zákon může stanovit odchylnou právní úpravu vydání do členského státu Evropské unie nebo k mezinárodnímu soudu, jsou-li přitom zaručeny zásady právního státu.“

12. Článek 116 odst. 1 Základního zákona pro Spolkovou republiku Německo stanoví:

„ ‚Němcem‘ ve smyslu tohoto Základního zákona je s výhradou jiné zákonné úpravy ten, kdo má německou státní příslušnost nebo kdo byl jako uprchlík či vysídlená osoba německého národnostního původu či jako jejich manžel nebo potomek přijat na území Německé říše podle stavu ze dne 31. prosince 1937.“

2. Zákon o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech

13. Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (Zákon o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech, dále jen „IRG“)¹³ ze dne 23. prosince 1982, ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu¹⁴, obsahuje ustanovení o vzájemné právní pomoci prostřednictvím výkonu zahraničních rozsudků v Německu.

14. Ustanovení § 48 IRG stanoví:

„Vzájemná právní pomoc může být poskytnuta v rámci trestního řízení ve formě výkonu trestu nebo jiné sankce uložené cizinci pravomocným rozsudkem [...]“

15. V souladu s § 57 odst. 1 IRG lze výkon trestu uloženého v zahraničním rozsudku uplatnit v Německu pouze v případě, že s tím stát, v němž byl rozsudek vydán, souhlasí.

III. Skutečnosti sporu v původním řízení a předběžná otázka

16. Dne 5. listopadu 2020 požádaly orgány Bosny a Hercegoviny na základě Evropské úmluvy o vydávání Spolkovou republiku Německo o vydání S. M. k výkonu trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Obecního soudu v Bosanské Krupě (Bosna a Hercegovina) ze dne 24. března 2017. Předkládající soud uvádí, že chorvatské orgány byly o této žádosti vyrozuměny německými orgány.

17. S. M. je státním příslušníkem Srbska, Bosny a Hercegoviny a Chorvatska a od roku 2017 žije se svou manželkou v Německu. Od 22. května 2020 zde pracuje a poté, co byl dočasně ve vydávací vazbě, pobývá nyní na svobodě.

¹³ – BGBl. 1982 I, s. 2071.

¹⁴ – Ve znění zveřejněném dne 27. června 1994 (BGBl. 1994 I, s. 1537), naposledy pozměněný článkem 1 zákona ze dne 23. listopadu 2020 (BGBl. 2020 I, s. 2474), dále jen „IRG“.

18. Generalstaatsanwaltschaft München (Generální státní zastupitelství v Mnichově, Německo) s odvoláním na rozsudek ve věci Raugėvicius navrhlo, aby vydání S. M. bylo prohlášeno za nepřijatelné.

19. Podle předkládajícího soudu opodstatněnost tohoto návrhu Generálního státního zastupitelství v Mnichově závisí na otázce, zda musí být články 18 a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, že stanoví nevydání občana Unie i v případě, že dožádaný stát je k jeho vydání povinen podle mezinárodního práva.

20. Tento soud má za to, že tato otázka nebyla v rozsudku ve věci Raugėvicius zodpovězena, protože ve věci, ve které byl tento rozsudek vydán, byl dožádaný členský stát, totiž Finská republika, vůči třetímu státu, v projednávané věci vůči Ruské federaci, oprávněně nevydat vyžádanou osobu. Finská republika totiž mohla, jak stanoví čl. 6 odst. 1 písm. a) Evropské úmluvy o vydávání, odmítnout vydání vlastních státních příslušníků. V souladu s možností, kterou uvádí čl. 6 odst. 1 písm. b) uvedené úmluvy, se tento členský stát rozhodl ve svém prohlášení ze dne 12. května 1971 vymezit pojem „občan“ ve smyslu této úmluvy jako „státní příslušníci Finska, Dánska, Islandu, Norska a Švédska, jakož i cizinci s bydlištěm v těchto státech“. Vzhledem k tomu, že vyžádaná osoba spadala do oblasti působnosti této definice, mohla Finská republika odmítnout vydání této osoby, aniž tím porušila své závazky vyplývající z mezinárodních smluv vůči třetímu státu, který o vydání požádal.

21. Předkládající soud se nyní nachází v situaci, jež je z hlediska mezinárodního práva odlišná. V souladu s možností, kterou stanoví čl. 6 odst. 1 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání, učinila Spolková republika Německo při ukládání své ratifikační listiny dne 2. října 1976 prohlášení omezující pojem „občan“ pouze na osoby s německou státní příslušností, aniž byl rozšířen na osoby s trvalým pobytem na jejím území.

22. Tento soud dodává, že byly splněny podmínky stanovené Evropskou úmluvou o vydávání pro účely vydání S. M. a neexistuje žádná překážka bránící tomuto vydání. Uvedené vydání a akty, na nichž se zakládá, by zejména byly v souladu s minimálním mezinárodněprávním standardem závazným ve Spolkové republice Německo a nebyly by v rozporu s nezbytnými ústavněprávními zásadami, respektive nezbytnou mírou ochrany základních práv.

23. Tým soud má však pochybnosti, zda články 18 a 21 SFEU nevyžadují, aby S. M. nebyl vydán do Bosny a Hercegoviny, neboť tato osoba nespadá pod pojem „občan“ ve smyslu Evropské úmluvy o vydávání, a zda by tedy nebylo možné, aby Spolková republika Německo použila řešení, ke kterému dospěl Soudní dvůr v rozsudku ve věci Raugėvicius, aniž by porušila své závazky vyplývající z této úmluvy ve vztahu k Bosně a Hercegovině.

24. Předkládající soud rovněž uvádí, že výkon trestu odnětí svobody uloženého Obecním soudem v Bosanské Krupě (Bosna a Hercegovina) by byl v Německu možný. Vzhledem k tomu, že S. M. se již nachází na německém území, není Úmluva o předávání odsouzených osob¹⁵, kterou ratifikovala jak Spolková republika Německo, tak Bosna a Hercegovina, relevantní. Výkon rozsudku se tedy řídí ustanoveními § 48 a následujícími IRG a nevyžaduje, aby dotyčná osoba měla německou státní příslušnost, ani aby udělila souhlas.

¹⁵ – Úmluva Rady Evropy o předávání odsouzených osob, která byla otevřena k podpisu dne 21. března 1983 ve Štrasburku, STE č. 112.

25. Podle § 57 odst. 1 IRG lze však výkon trestu odnětí svobody uloženého Obecním soudem v Bosanské Krupě (Bosna a Hercegovina) provést v Německu pouze tehdy a v takovém rozsahu, pokud s tím třetí stát, který rozsudek vydal, souhlasí. V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že tomu tak není, alespoň v současnosti, jelikož orgány Bosny a Hercegoviny požádaly o vydání S. M., a nikoli o převzetí výkonu trestu, který mu byl uložen, německými orgány.

26. Za těchto podmínek se Oberlandesgericht München (vrchní zemský soud v Mnichově, Německo) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Nařizují zásady formulované v [rozsudku ve věci Raugevicius] týkající se uplatnění článků 18 a 21 SFEU, aby žádost třetí země o vydání občana Unie za účelem trestního stíhání zakládající se na Evropské úmluvě o vydávání byla zamítnuta rovněž v případě, že dožádaný členský stát je podle této úmluvy na základě mezinárodního práva povinen občana Unie vydat, protože pojem ‚občan‘ podle čl. 6 odst. 1 písm. b) [uvedené] Úmluvy vymežil v tom smyslu, že zahrnuje pouze jeho vlastní státní příslušníky, a nikoliv jiné občany Unie?“

27. Písemná vyjádření předložily španělská, chorvatská, litevská a polská vláda a Evropská komise. Jednání, na němž bylo vyslechnuto Generální státní zastupitelství v Mnichově, německá, česká a španělská vláda, jakož i Komise, se konalo dne 26. dubna 2022.

IV. Analýza

28. Ve své předběžné otázce předkládající soud vyzývá Soudní dvůr, aby upřesnil rozsah svého rozsudku ve věci Raugevicius v situaci, kdy by nevydání vyžádané osoby bylo podle tohoto soudu v rozporu s povinností dožádaného členského státu vydat tuto osobu podle Evropské úmluvy o vydávání.

29. Tato otázka do značné míry souvisí s rozdílem mezi kontextem věci, ve které byl vydán rozsudek ve věci Raugevicius, a kontextem projednávané věci, pokud jde o závazky vyplývající z Evropské úmluvy o vydávání. Jak jsem uvedl výše, tento rozdíl se týká definice pojmu „občan“ ve smyslu této úmluvy, která je v souvislosti s projednávanou věcí restriktivnější, protože se omezuje pouze na osoby, které mají německou státní příslušnost, v souladu s prohlášením Spolkové republiky Německo podle čl. 6 odst. 1 písm. b) uvedené úmluvy. Z toho vyplývá, že na rozdíl od věci, ve které byl vydán rozsudek ve věci Raugevicius, by odmítnutí Spolkové republiky Německo vydat S. M. do Bosny a Hercegoviny mohlo být v rozporu s povinnostmi, které Evropská úmluva o vydávání ukládá tomuto členskému státu.

30. Podstatou otázky předkládajícího soudu tedy je, zda musí být články 18 a 21 SFEU vykládány v tom smyslu, zda se při vyřizování žádosti o vydání podané třetím státem za účelem výkonu trestu uloženého v tomto státě musí na státní příslušníky jiného než dožádaného členského státu vztahovat normy, která zakazuje dožádanému členskému státu vydání vlastních státních příslušníků, a to navzdory povinnosti vydání, kterou má dožádaný členský stát podle Evropské úmluvy o vydávání.

31. Ačkoli dotaz tohoto soudu vyplývá z předpokladu, že by mohla existovat neslučitelnost mezi judikaturou Soudního dvora ve věci vydávání občanů Unie, kteří využili svého práva na volný pohyb v jiném členském státě, než je stát, jehož jsou státními příslušníky, a prohlášením

učiněným Spolkovou republikou Německo podle čl. 6 odst. 1 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání, podle kterého ochrany před vydáním požívají pouze němečtí státní příslušníci, prokáží naopak, že v tomto smyslu neexistuje žádný rozpor.

32. Za tímto účelem připomenu, jak Soudní dvůr sice dovolil, aby občan Unie, který využil svého práva na volný pohyb, mohl být chráněn před vydáním do třetího státu, avšak nezakotvil pro tohoto občana automatické a absolutní právo nebýt vydán mimo území Unie, ale spíše uložil dožádanému členskému státu povinnost aktivně hledat alternativní opatření k vydání, méně zasahující do výkonu práva na volný pohyb a pobyt, které má uvedený občan v době, kdy je předmětem žádosti o vydání. Z toho vyvodím, že v důsledku specifčnosti mezinárodního smluvního práva, jak vyplývá z okolností případu v původním řízení, se dožádaný členský stát neocitá mezi protichůdnými požadavky jeho povinnosti vydat odsouzenou osobu podle Evropské úmluvy o vydávání a jeho povinností vyplývajících z článků 18 a 21 SFEU, jak je vykládá Soudní dvůr.

33. Úvodem je třeba připomenout, že Soudní dvůr v rozsudku Petruhhin týkajícím se, jako v projednávané věci, žádosti o vydání podané třetím státem, s nímž Unie neuzavřela dohodu o vydávání, rozhodl, že zatímco pravidla o vydávání spadají v případě neexistence takové dohody do pravomoci členských států, situace spadající do oblasti působnosti článku 18 SFEU ve spojení s ustanoveními Smlouvy o FEU týkajícími se občanství Unie zahrnují zejména situace týkající se výkonu svobody pohybu a pobytu na území členských států přiznané článkem 21 SFEU¹⁶.

34. Z judikatury Soudního dvora přitom vyplývá, že státní příslušník členského státu, který má z tohoto titulu status občana Unie a který využil svého práva na volný pohyb a legálně pobývá na území jiného členského státu, spadá do oblasti působnosti unijního práva¹⁷. Státní příslušník jednoho členského státu, který pobývá v jiném členském státě, má proto z důvodu svého statusu občana Unie právo dovolávat se čl. 21 odst. 1 SFEU a spadá do oblasti působnosti Smluv ve smyslu čl. 18 SFEU, který upravuje zásadu zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti¹⁸.

35. Tento závěr není nikterak dotčen okolností, že dotyčná osoba je rovněž státním příslušníkem třetího státu, který žádá o její vydání¹⁹.

36. Z judikatury Soudního dvora dále vyplývá, že vnitrostátní pravidla členského státu upravující vydávání, které zavádějí rozdílné zacházení v závislosti na tom, zda je vyžádaná osoba státním příslušníkem tohoto členského státu nebo státním příslušníkem jiného členského státu, jelikož mají za následek, že státním příslušníkům jiných členských států, kteří legálně pobývají na území dožádaného státu, nebude poskytnuta ochrana před vydáním, které požívají příslušníci naposled uvedeného členského státu, mohou ovlivnit svobodu pohybu prvně uvedených státních příslušníků v rámci Unie²⁰. Z toho plyne, že nerovné zacházení spočívající v umožnění vydání občana Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu než dožádaného členského státu, vede k omezení svobody pohybovat se a pobývat na území členských států ve smyslu článku 21 SFEU²¹.

¹⁶ – Viz zejména rozsudek ve věci Petruhhin (bod 30 a citovaná judikatura), jakož i rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 28).

¹⁷ – Viz zejména rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 29 a citovaná judikatura).

¹⁸ – Viz zejména rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 30 a citovaná judikatura).

¹⁹ – Viz zejména rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 32 a uvedená judikatura).

²⁰ – Viz zejména rozsudek ve věci Raugevicius (bod 28 a citovaná judikatura), jakož i rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (vydání na Ukrajinu) (bod 39 a citovaná judikatura).

²¹ – Viz zejména rozsudek ve věci Raugevicius (bod 30 a citovaná judikatura), jakož i rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 40 a citovaná judikatura).

37. Podle Soudního dvora může takové omezení být odůvodněno pouze tehdy, když se zakládá na objektivních hlediscích a je přiměřené cíli legitimně sledovanému vnitrostátním právem²².

38. V tomto ohledu Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že cíl zabránit nebezpečí nepotrestání osob, které spáchaly trestný čin, musí být považován v unijním právu za legitimní a může odůvodnit opatření směřující k omezení základní svobody, jako je svoboda upravená v článku 21 SFEU, pokud je takové opatření nezbytné pro ochranu zájmů, které má zaručit, a pouze v rozsahu, v němž těchto cílů nemůže být dosaženo méně omezujícími opatřeními²³.

39. I když je možné mezi věcmi předloženými Soudnímu dvoru rozlišit věci týkající se žádosti o vydání pro účely trestního řízení od věcí týkajících se žádosti o vydání k výkonu trestu, všechny rozsudky Soudního dvora se vyznačují společným rysem, a to stanovením povinnosti dožádaného členského státu ověřit existenci alternativního opatření k vydání, které méně zasahuje do výkonu práva na volný pohyb a pobyt vyžádaného občana Unie předtím, než bude možno v případě neexistence takového opatření přistoupit k vydání posledně jmenovaného.

40. Ve vztahu k žádosti o vydání za účelem trestního stíhání Soudní dvůr v této souvislosti zdůraznil, že použití mechanismů spolupráce a vzájemné pomoci v trestní oblasti podle unijního práva je v každém případě alternativním opatřením méně zasahujícím do výkonu práva volného pohybu než vydání do třetí země, se kterou Unie neuzavřela dohodu o vydávání, které umožňuje stejně účinné dosažení cíle v boji proti nepotrestání osoby, jež spáchala trestný čin²⁴.

41. Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že prvořadá je výměna informací s členským státem, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, s cílem případně poskytnout orgánům tohoto členského státu možnost vydat evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání. Jedná se o to, co je známo jako „postup podle rozsudku ve věci Petruhhin“. Pokud tedy jiný členský stát, v němž tato osoba legálně pobývá, obdrží od třetího státu žádost o vydání, je povinen informovat členský stát, jehož je uvedená osoba státním příslušníkem, a případně mu na jeho žádost předat tuto osobu v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy²⁵, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009²⁶.

42. Z judikatury Soudního dvora však vyplývá, že možnost, že „postup podle rozsudku ve věci Petruhhin“ bude představovat překážku žádosti o vydání do třetího státu, když upřednostní evropský zatýkácí rozkaz, není automatická²⁷. Soudní dvůr totiž připojil k tomuto postupu řadu podmínek a omezení, která mají zaručit, že jeho provedení nenaruší cíl zabránit nebezpečí, že pachatelé trestných činů zůstanou nepotrestáni.

43. Z toho zejména vyplývá, že pro zachování tohoto cíle předpokládá provádění „postupu podle rozsudku ve věci Petruhhin“, že členský stát, jehož státním příslušníkem je občan Unie, kterého se žádost o vydání týká, je příslušný ke stíhání této osoby za činy spáchané mimo jeho území²⁸. Navíc

²² – Viz zejména rozsudek ve věci Raugevicius (bod 31 a citovaná judikatura), jakož i rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 41 a citovaná judikatura).

²³ – Viz zejména rozsudek ve věci Raugevicius (bod 32 a citovaná judikatura), jakož i rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 42 a citovaná judikatura).

²⁴ – Viz zejména rozsudek ve věci Ruská federace (bod 69 a citovaná judikatura).

²⁵ – Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34.

²⁶ – Úř. věst. 2009, L 81, s. 24. Viz také rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 43 a citovaná judikatura).

²⁷ – Viz zejména rozsudek ve věci Pisciotti (bod 54 a citovaná judikatura).

²⁸ – Viz zejména rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 43 a citovaná judikatura).

evropský zatýkací rozkaz, který byl případně vydán členským státem, jehož je tato osoba státním příslušníkem, se musí týkat přinejmenším týchž činů, jejichž spáchání je uvedené osobě kladeno za vinu v žádosti o vydání²⁹. Kromě toho za předpokladu, že členský stát, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, byl dožádaným členským státem informován o všech právních a skutkových okolnostech sdělených dožadujícím třetím státem v souvislosti s žádostí o vydání, mohlo by nevydání evropského zatýkacího rozkazu v přiměřené lhůtě prvním z těchto členských států umožnit vydání této osoby druhým státem³⁰.

44. Články 18 a 21 SFEU tedy musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby dožádaný členský stát na základě normy ústavního práva rozlišoval mezi vlastními státními příslušníky a příslušníky jiných členských států a povoloval toto vydávání k výkonu trestu, zatímco vydávání svých vlastních státních příslušníků neumožňuje, jestliže příslušným orgánům členského státu, jehož je tento občan státním příslušníkem, předem umožnil, aby požádaly o jeho předání v rámci evropského zatýkacího rozkazu a posledně uvedený členský stát v tomto ohledu nepřijal žádné opatření³¹. Soudní dvůr tedy nevytvořil mechanismus umožňující dožádanému členskému státu za všech okolností odmítnout vydání občana Unie, který využil svého práva na volný pohyb, do třetího státu k výkonu trestu, ale rozvinul požadavek, aby tento členský stát účinně spolupracoval s členským státem původu tohoto občana, aby tento stát mohl vydat evropský zatýkací rozkaz.

45. Stručně řečeno, jak zdůraznil generální advokát E. Tančev, Soudní dvůr od svého rozsudku ve věci Petruhhin klade důraz na „dostupnost[...] alternativy, která zabraňuje [nepotrestání] ve stejné nebo podobné míře jako vydání“³². Ochrana před vydáním, kterou může občan Unie, jenž uplatnil své právo na volný pohyb a pobyt v dožádaném členském státě, vyvodit z článků 18 a 21 SFEU, je tedy platná pouze tehdy, pokud tento členský stát může shledat, že existuje alternativní opatření k vydání, které umožňuje dosáhnout cíle zabránit nebezpečí, že pachatelé trestných činů zůstanou nepotrestáni, stejně účinně jako vydání. Pokud takové opatření neexistuje, přestává unijní právo bránit vydání vyžádaného občana Unie.

46. Logika spočívající v povinnosti dožádaného členského státu zjišťovat, zda existuje alternativní opatření k vydání, které mu umožní dosáhnout cíle zabránit nebezpečí, že pachatelé trestných činů zůstanou nepotrestáni, stejně účinně jako vydání, musí být podle mého názoru stejná, i když se jedná o žádost o vydání nikoli pro účely trestního stíhání, ale pro účely výkonu trestu odnětí svobody. Podle mého názoru to musí vést Soudní dvůr k tomu, aby upřesnil rozsah svého rozsudku ve věci Raugevicius, který je dosud jediným rozsudkem týkajícím se žádosti o vydání spadajícím do posledně uvedené kategorie.

47. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ukazuje, že případné napětí mezi unijním a mezinárodním právem spočívá ve výkladu rozsudku Raugevicius, z něhož vyplývá, že občan Unie, který trvale pobývá v dožádaném členském státě, by měl automaticky a absolutně

²⁹ – Viz zejména rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (bod 44 a citovaná judikatura). Judikatura Soudního dvora je tak vedena snahou „vyhnout se paradoxu, tedy aby šlo upevňování evropského trestního prostoru ruku v ruce s oslabováním trestání trestných činů, i když, jak bylo zdůrazněno v rozsudku ve věci Petruhhin [body 36 a 37], Unie nabízí svým občanům prostor svobody, bezpečnosti a spravedlnosti bez vnitřních hranic, uvnitř něhož je zajištěn volný pohyb osob, ve spojení s vhodnými opatřeními v oblasti ochrany vnějších hranic, prevence trestné činnosti a boje proti tomuto jevu“: viz Lenaerts, K., „L’extradition d’un citoyen de l’Union européenne vers un pays tiers à l’heure de la consolidation de l’espace pénal européen“, *Sa Justice – L’Espace de Liberté, de Sécurité et de Justice – Liber amicorum en hommage à Yves Bot*, Bruylant, Brusel, 2022, s. 383 a 384.

³⁰ – Viz zejména rozsudek ve věci Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Vydání na Ukrajinu) (body 53 až 55). Soudní dvůr sice rozhodl, že v případě nevydání evropského zatýkacího rozkazu členským státem, jehož je hledaná osoba státním příslušníkem, může dožádaný členský stát tuto osobu vydat, ovšem za podmínky, že předem ověří, jak vyžaduje judikatura Soudního dvora, že toto vydání nebude mít nepříznivý dopad na práva uvedená v článku 19 Listiny základních práv Evropské unie (bod 45 tohoto rozsudku a citovaná judikatura).

³¹ – Viz rozsudek ve věci Pisciotti (bod 56).

³² – Viz stanovisko generálního advokáta E. Tančeva ve věci Ruská federace (C-897/19 PPU, EU:C:2020:128, bod 100).

požívat stejné ochrany před vydáním, jakou požívají státní příslušníci tohoto členského státu. Tento výklad rozsudku ve věci Raugevicius se mi však zdá být chybný, jelikož Soudní dvůr podmínil ochranu před vydáním pro účely výkonu trestu, která musí být poskytnuta občanovi Unie trvale pobývajícím v dožádaném členském státě, tím, že občan může odpykat svůj trest na území tohoto členského státu, a to proto, aby nebyl ohrožen cíl zabránit nebezpečí, že vyžádaná osoba zůstane nepotrestána.

48. V tomto rozsudku Soudní dvůr totiž vyšel ze zjištění, že pokud lze předpokládat, že by Denise Raugeviciuse bylo možné považovat za cizího státního příslušníka s trvalým pobytem ve Finsku ve smyslu finské právní úpravy týkající se mezinárodní spolupráce při výkonu některých trestních sankcí³³, plyne z této právní úpravy, že by si D. Raugevicius mohl trest, k němuž byl odsouzen v Rusku, odpykat na finském území, pokud s tím bude posledně jmenovaný stát i sám D. Raugevicius souhlasit³⁴. Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že vzhledem k cíli zabránit nebezpečí, že pachatelé trestných činů zůstanou nepotrestáni, se přitom finští státní příslušníci na straně jedné a státní příslušníci jiných členských států, kteří mají ve Finsku trvalý pobyt, čímž dokládají jednoznačný stupeň začlenění do společnosti tohoto státu, na straně druhé nacházejí ve srovnatelné situaci³⁵.

49. Na základě těchto zjištění Soudní dvůr poté rozhodl, že články 18 a 21 SFEU vyžadují, aby se na státní příslušníky jiných členských států, kteří mají ve Finsku trvalý pobyt a ve vztahu ke kterým podala třetí země žádost o vydání pro účely výkonu trestu odnětí svobody, vztahovalo pravidlo zakazující vydávání finských státních příslušníků a aby si mohli za stejných podmínek jako finští státní příslušníci odpykat trest na finském území³⁶. Jinak řečeno, Soudní dvůr dospěl k závěru, že státní příslušníci jiných členských států, kteří mají trvalý pobyt ve Finsku, vykazují v tomto hostitelském členském státě takový stupeň integrace, že tam mají právo na to, aby se na ně ze stejného titulu jako na státní příslušníky tohoto členského státu vztahovala norma, která jim umožňuje odpykat si trest uložený ve třetím státě na území tohoto členského státu³⁷.

50. Z rozsudku Raugevicius dále vyplývá, že jde-li o žádost o vydání podanou třetím státem pro účely výkonu trestu odnětí svobody, alternativní opatření k vydání, které méně zasahuje do výkonu práva na volný pohyb a pobyt občana Unie, jenž trvale pobývá v dožádaném členském státě, spočívá v možnosti vykonat tento trest na území tohoto členského státu. Tímto způsobem se cíl napomáhat resocializaci odsouzených osob po výkonu trestu sblíží s cílem zabránit nebezpečí nepotrestání státních příslušníků jiných členských států než dožádaného členského státu. V tomto ohledu zdůrazňuji, že Soudní dvůr ve výroku rozsudku Raugevicius podmiňuje povinnost dožádaného členského státu zacházet, podle článků 18 a 21 SFEU, s občanem Unie, který má na jeho území trvalý pobyt, stejným způsobem, jakým v oblasti vydávání zachází s vlastními státními příslušníky, tím, že tento členský stát stanoví možnost vykonat na svém území trest odnětí svobody uložený ve třetím státě³⁸.

³³ – Viz rozsudek ve věci Raugevicius (bod 41).

³⁴ – Viz rozsudek ve věci Raugevicius (bod 42).

³⁵ – Viz rozsudek ve věci Raugevicius (bod 46). Soudní dvůr nicméně ponechal na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda D. Raugevicius spadá do této kategorie státních příslušníků jiných členských států. Tak tomu musí podle mého názoru být i u zjištění, zda v projednávané věci lze S. M. považovat za osobu s trvalým pobytem v Německu.

³⁶ – Viz rozsudek ve věci Raugevicius (bod 47).

³⁷ – Viz Lenaerts, K., „L'extradition d'un citoyen de l'Union européenne vers un pays tiers à l'heure de la consolidation de l'espace pénal européen“, *Sa Justice – L'Espace de Liberté, de Sécurité et de Justice – Liber amicorum en hommage à Yves Bot*, Bruylant, Brusel, 2022, s. 386.

³⁸ – Viz rozsudek ve věci Raugevicius (bod 50 a výrok).

51. Vzhledem k tomu, že právo dožádaného členského státu podmiňuje, stejně jako tomu bylo v případě finského práva, výkon trestu odnětí svobody uloženého v dožadujícím třetím státě na jeho území získáním souhlasu tohoto třetího státu, lze existenci alternativního opatření k vydání, které umožňuje stejně účinně jako vydání dosáhnout cíle zabránit nebezpečí, že pachatelé trestných činů zůstanou nepotrestáni, konstatovat pouze za předpokladu, že uvedený třetí stát skutečně dá takový souhlas. Řešení přijaté Soudním dvorem v rozsudku ve věci Raugevicius je tedy podle mého názoru třeba chápat tak, že ze své podstaty a nutně obsahuje takovou podmínku, aby bylo možné skutečně a účinně dosáhnout cíle zabránit nebezpečí, že vyžádaná osoba zůstane nepotrestána.

52. S ohledem na to je třeba upřesnit, že dožádaný členský stát, který chrání vlastní státní příslušníky před vydáním, nemůže zůstat pasivní, když obdrží žádost o vydání za účelem výkonu trestu týkající se občana Unie, který má trvalé bydliště na jeho území. Pokud vnitrostátní právo tohoto členského státu umožňuje odpykat na jeho území trest odnětí svobody uložený třetím státem za podmínky, že s tím tento třetí stát souhlasí, vyžadují články 18 a 21 SFEU, aby členský stát aktivně požádal o souhlas tohoto třetího státu a využil k tomuto účelu všech mechanismů spolupráce a pomoci v trestních věcech, které má k dispozici v rámci svých vztahů s tímto třetím státem.

53. Pokud i přes využití těchto mechanismů dožadující třetí stát nesouhlasí s tím, aby byl dotýčný trest odnětí svobody odpykán na území dožádaného členského státu, pak články 18 a 21 SFEU nebrání tomuto členskému státu, aby vydal vyžádanou osobu v souladu se svými závazky, které mu vyplývají z Evropské úmluvy o vydávání³⁹.

54. Povinnost, kterou články 18 a 21 SFEU ukládají dožádanému členskému státu, aby zajistil, aby se s občanem Unie, který má trvalé bydliště na jeho území, zacházelo, pokud jde o ochranu před vydáním, stejně jako s jeho vlastními státními příslušníky, tedy končí, jakmile v důsledku neexistence souhlasu ze strany dožadujícího třetího státu nelze trest odnětí svobody, který byl v tomto třetím státě uložen, vykonat na území dožádaného členského státu. Výsledné rozdílné zacházení s těmito dvěma kategoriemi státních příslušníků je v takovém případě odůvodněno cílem boje proti tomu, aby pachatelé trestných činů zůstali nepotrestáni.

55. Takové řešení může zabránit tomu, aby se povinnosti dožádaného členského státu podle práva Unie dostaly do rozporu s povinnostmi, které má tentýž členský stát podle Evropské úmluvy o vydávání. Za předpokladu, že dožadující třetí stát souhlasí s výkonem dotýčného trestu odnětí svobody na území dožádaného členského státu, stává se žádost o vydání, kterou podal, bezpředmětnou. V opačném případě unijní právo nebrání dožádanému členskému státu ve vydání vyžádané osoby poté, co aktivně požádal o souhlas dožadujícího třetího státu⁴⁰. Toto řešení tak přispívá k záruce účinné mezinárodní spolupráce založené na poutu důvěry se třetími státy v oblasti represe trestných činů.

56. Ve světle těchto prvků analýzy je třeba určit, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, je Spolková republika Německo povinna odmítnout vydání S. M. do Bosny a Hercegoviny podle unijního práva, když podle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o vydávání takové odmítnutí vůči tomuto třetímu státu uplatnit nemůže.

³⁹ – Připomínám, že to předpokládá, aby dožádaný členský stát předem ověřil, že tímto vydáním nebudou porušena práva uvedená v článku 19 Listiny základních práv.

⁴⁰ – Vzhledem k tomu, že řešení, které navrhuji, považuji za způsobilé neutralizovat neslučitelnost mezi unijním právem a Evropskou úmluvou o vydávání, mám za to, že článek 351 SFEU, ačkoli byl na jednání zmíněn, není relevantní pro odpověď na projednávanou předběžnou otázku.

57. V tomto ohledu je důležité upřesnit, že trest uložený S. M. v Bosně a Hercegovině patrně lze podle německého práva vykonat na německém území⁴¹. Z ustanovení § 48 a § 57 odst. 1 IRG totiž vyplývá, že trest uložený v zahraničí může být vykonán na německém území, pokud s tím souhlasí třetí stát, ve kterém byl tento trest uložen. S. M. si tedy může odpykat na německém území trest, ke kterému byl odsouzen v Bosně a Hercegovině, pokud s tím tento stát souhlasí.

58. Uplatnění alternativního opatření k vydání, které méně zasahuje do výkonu práva S. M. na volný pohyb a pobyt, je tedy za těchto okolností podmíněno získáním souhlasu Bosny a Hercegoviny.

59. Články 18 a 21 SFEU vyžadují, aby příslušné německé orgány využily všech mechanismů spolupráce a pomoci v trestních věcech, které mají k dispozici v rámci svých vztahů s tímto třetím státem, k získání souhlasu tohoto třetího státu s tím, aby trest odnětí svobody uložený v tomto třetím státě byl vykonán na německém území. Tyto orgány tak budou postupovat způsobem, který bude co nejméně zasahovat do výkonu práva S. M. na volný pohyb a pobyt, přitom však tak, aby v rámci možností zamezil riziku, že by z důvodu nevykonání zůstal trestný čin, který byl důvodem odsouzení, nepotrestán⁴². Uvedené orgány budou zároveň napomáhat cíli resocializace odsouzené osoby po výkonu trestu⁴³.

60. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud Bosna a Hercegovina souhlasí s tím, aby trest uložený S. M. byl vykonán na německém území, původní žádost o vydání se stane bezpředmětnou a bude nahrazena žádostí o převzetí výkonu tohoto trestu na německém území. Spolková republika Německo tak již nebude povinna podle Evropské úmluvy o vydávání vydat S. M. do Bosny a Hercegoviny.

61. Pokud naopak Bosna a Hercegovina nebude souhlasit s tím, aby byl trest uložený S. M. vykonán na německém území, nebudou mít německé orgány k dispozici žádné alternativní opatření k vydání, které by jim umožnilo stejně účinným způsobem dosáhnout cíle, jímž je zabránit nebezpečí, že tento občan Unie zůstane nepotrestán. Články 18 a 21 SFEU proto nebudou bránit vydání S. M. do tohoto třetího státu v souladu s tím, co je stanoveno v Evropské úmluvě o vydávání⁴⁴.

62. Závěrem bych chtěl zdůraznit, že články 18 a 21 SFEU by podle mého názoru neměly být vykládány tak, že by hledání alternativního opatření k vydání, které by méně zasahovalo do výkonu práva na volný pohyb a pobyt občana Unie, ze strany dožádaného členského státu mělo zacházet až tak daleko, že by nutilo tento členský stát změnit prohlášení, které učinil podle čl. 6 odst. 1 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání tak, aby státní příslušníci ostatních členských států, kteří mají v tomto členském státě trvalé bydliště, požívali ve všech případech stejné ochrany, jakou mají jeho vlastní státní příslušníci. Rozpravy, které k tomuto bodu proběhly před Soudním

⁴¹ – Připomínám, že podle předkládajícího soudu není úmluva o předávání odsouzených osob relevantní, protože S. M. se již nachází na německém území.

⁴² – Viz stanovisko generálního advokáta Y. Bota ve věci Raugевичius (C-247/17, EU:C:2018:616, bod 82).

⁴³ – Jak již Soudní dvůr uvedl, znovuzачlenění občana Unie do společnosti v členském státě, kde je skutečně integrován, je nejen v zájmu dotyčného, ale rovněž v obecném zájmu Unie: viz zejména rozsudek ze dne 17. dubna 2018 ve věci B a Vomero (C-316/16 a C-424/16, EU:C:2018:256, bod 75 a citovaná judikatura).

⁴⁴ – V tomto ohledu je třeba připomenout, že vzhledem k rozdílnému obsahu prohlášení, které učinila Finská republika a Spolková republika Německo podle čl. 6 odst. 1 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání, pokud jde o definici pojmu „občané“ ve smyslu této úmluvy, nemá poslední jmenovaný členský stát takový rozhodovací prostor pro odmítnutí vydat občana Unie, který má na jeho území trvalé bydliště, jaký má první členský stát.

dvorem, ostatně ukázaly, že možnost takové změny se zdá být právně pochybná⁴⁵. Kromě toho, jak jsem uvedl výše, Soudní dvůr podle mého názoru nevykládá články 18 a 21 SFEU tak, že ukládají dožadnému členskému státu, který chrání vlastní státní příslušníky před vydáním, aby automaticky a absolutně zaručil takovou ochranu státním příslušníkům jiných členských států. Soudní dvůr vykládá tyto články spíše tak, že zavazují dožadný členský stát, aby použil mechanismy spolupráce a pomoci v trestních věcech, které má k dispozici – v závislosti na tom, zda se jedná o žádost o vydání pro účely trestního stíhání nebo výkonu trestu – s členským státem, jehož je vyžádaná osoba státním příslušníkem, nebo s dožadujícím třetím státem, a aby tak aktivně zjišťoval, zda existuje alternativní opatření k vydání, které může zaručit cíl zabránit nebezpečí, že vyžádaná osoba zůstane nepotrestána, stejně účinným způsobem.

V. Závěr

63. S ohledem na veškeré předchozí úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na předběžnou otázku předloženou Oberlandesgericht München (Vrchním zemským soudem v Mnichově, Německo) následovně:

„Články 18 a 21 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby v případě žádosti o vydání občana Unie, který má trvalé bydliště na území dožadného státu, pro účely výkonu trestu odnětí svobody, vydal tento členský stát, jehož vnitrostátní právo zakazuje vydávat vlastní státní příslušníky pro účely výkonu trestu mimo Unii a stanoví možnost odpykat na jeho území trest uložený v zahraničí za podmínky, že s tím dožadující třetí stát souhlasí, tohoto občana Unie v souladu se závazky, které mu vyplývají z mezinárodní úmluvy, jestliže nemůže účinně převzít výkon tohoto trestu.

Dožadný členský stát tedy může provést toto vydání pouze tehdy, když poté, co splní svou povinnost podle článků 18 a 21 SFEU aktivně usilovat o získání souhlasu dožadujícího třetího státu za využití všech mechanismů spolupráce a pomoci v trestních věcech, které má pro tyto účely k dispozici v rámci svých vztahů s tímto třetím státem, tento třetí stát nevydá souhlas s tím, aby byl dotčený trest odpykán na území dožadného členského státu“.

⁴⁵ – Ze znění čl. 6 odst. 1 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání totiž vyplývá, že prohlášení se činí v okamžiku podpisu nebo uložení ratifikační listiny nebo listiny o přistoupení, aniž se předpokládá změna tohoto prohlášení v pozdější fázi. Kromě toho by změna tohoto prohlášení s cílem rozšířit ochranu před vydáním na jiné kategorie osob, než jsou státní příslušníci dotčeného státu, mohla být v rozporu s cílem sledovaným Evropskou úmluvou o vydávání.